

[Lundberg.]

Mandskab er forholdsvis talrigere end Postvæsenets, gaar ind i Arbejdet under Postvæsenet, i ren Posttjeneste. Der er heller ikke noget at sige til, at de i saa Fald skal gennemgaa det Kursus, som er nødvendigt, for at de kan magte de Opgaver, der bliver sat dem, men det forekommer mig, at efter at denne Uddannelse er blevet frivillig og der deltager Folk i alle Aldre fra Telegrafstaten, kunde man meget vel stryge Kravet om Eksamen. Jeg synes, at naar en Mand frivilligt gaar ind til et Kursus, maa man dog forudsætte, at det er hans ærlige og bestemte Villie at gøre, hvad han kan for at blive tilstrækkelig uddannet til at gøre Fyldest for den Løn, han faar — og saa kunde man fratage det urimelige Eksamensterperi, som man har indført, overfor saadanne Mennesker, som maaske i en Snes Aar har været ansat i Telegrafvæsenet. Jeg skal henstille til den højtærede Minister for offentlige Arbejder, at man vel opretholder disse Kursus frivilligt, saaledes som man nu er kommet ind paa, men at man stryger det urimelige Krav om, at disse Folk ligefrem skal gaa op til Eksamen. Endelig vil jeg gerne henstille til Ministeren, at han, naar han kommer til Randers, kiger indenfor og ser, hvorledes Forholdene er, og spørger sig selv, om han, hvis han var Telegrafist, vilde føle sig tilfreds med at arbejde under saadanne Vilkaar som dem, der bydes Telegrafpersonalet i Randers.

Dernæst har jeg en Henvendelse til Indenrigsministeren, og den angaar Tilskuddet til Dansk Idrætsforbund. Ved Dansk Atletikforbunds Kongres i Odense den 30. September d. A. vedtoges en Resolution — deri er der ikke noget mærkeligt, det sker saa ofte paa saadanne Møder —, og i denne Resolution udtaler man Ønsket om, at Statens Tilskud til Dansk Idrætsforbund forøges. Det forekommer mig, at dette er et rimeligt Ønske, og jeg vil henstille, at det bliver opfyldt. Under Forhandlingerne paa Dansk Atletikforbunds Kongres i Odense var man fra en enkelt Side inde paa at ville have Resolutionen saaledes affattet, at man paa Forhaand gav Rigsdagen Direktiver med Hensyn til, hvorfra Pengene skulde skaffes. Man ønskede sagt i Resolutionen, at de Penge, som Dansk Idrætsforbund skulde have mere, skulde tages fra Skytternes Konto, og at man kun under den Forudsætning kunde anbefale at forøge Bevillingen til Dansk Idrætsforbund. Dette Krav blev selvfølgelig opgivet, idet det aldrig kan blive en Opgave for en Forsamling af private Mænd,

kan jeg sige, af Foreningsmennesker, at sige til Rigsdagen, hvorfra de Penge, som man ansøger om, skal tages. Det blev derfor ogsaa nedstemt, men jeg finder, at det, der er blevet tilbage, er et rimeligt Ønske, nemlig at selve Bevillingen til Dansk Idrætsforbund forøges. Jeg vil indrømme — og jeg kan gøre det med saa meget større Ret, som jeg allerede i Efteraaret 1920 rejste dette Spørgsmaal her i Salen —, at Forholdet mellem Tilskuddet til Skytterne og Tilskuddet til Dansk Idrætsforbund er urimeligt, men jeg skylder dog Sandheden at sige, at der fra Regeringens Side, ogsaa fra Indenrigsminister Kraghs Side, er gjort et Forsøg paa at udligne denne urimelige Forskel. I 1920 var Forholdet det, at Skytterne aarlig fik et Tilskud paa 182 000 Kr. medens Dansk Idrætsforbund med alle sine Opgaver og forskellige Idrætsgrene, hvor ikke mindst fri Idræt dyrkes, fik 40 000 Kr. Jeg udtalte mig som sagt i 1920 om dette Forhold og syntes, at det var urimeligt, at Skytterne fik op mod 100 000 Kr. til Anskaffelse af Geværer og Patroner, og det havde til Følge, at i Finansaaret 1922—23 blev Bevillingen til Skytteforeningerne nedsat til 154 000 Kr. I 1923—24 blev Bevillingen nedsat til 135 000 Kr., i 1924—25 var den paa det samme Beløb, i 1925—26 blev den nedsat til 112 000 Kr. og endelig i 1926—27 til 97 100 Kr. Samtidig fik Dansk Idrætsforbund foruden Bevillingen paa de 40 000 Kr., i 1922—23 en ekstra Bevilling paa 10 000 paa Tillægsbevillingsloven med særligt Henblik paa Sønderjylland, saaledes at det i alt fik bevilget 50 000 Kr. I 1923—24 gik denne Bevilling ned til 39 000 plus 10 000 Kr. altsaa til 49 000 Kr., i 1924—25 til 39 000 plus 8 000 Kr. paa Tillægsbevillingsloven, i alt 47 000; i 1925—26 samme Beløb, medens den socialdemokratiske Indenrigsminister i 1926—27 forøgede Beløbet til 49 500 Kr., hvor der var regnet med det runde Tal 50 000, som man havde været oppe paa i Indenrigsminister Kraghs Tid, men med det Fradrag paa 10 pCt., som samtlige Finanslovens Konti den Gang blev nedskaaet med. Jeg skylder ogsaa at sige, da Spørgsmaalet har været draget frem i Debatten i Pressen fra Enkeltmands Side, at Formanden for Dansk Idrætsforbund, Hr. Castenschiold, i denne Sag i saa høj Grad, som det kan forlanges, har slidt Ministeriets Trapper. Han har ogsaa tilstillet mig Materiale vedrørende Dansk Idrætsforbunds hele Stilling, og han har overhovedet gjort, hvad han kunde, for at faa disse Tilskud forøget. Jeg tror, at baade den højtærede Indenrigsminister Hr. Kragh og den tidligere Indenrigsminister,